

xii, 42).

ETIM. Evident la que ja va donar Balari, l.c.: II. CONDENSEA, abreuviament de *vallis condensa arborius* 'vall coberta d'espessor d'arbres'; assenyalant «subvertentur *condensa saltus*, ferro» en la profecia d'Isaïas⁵ segons la *Vulgata* (cap. v, v. 34) 'l'espessor del bosc serà cappingrada a coltellades».

Afegim-hi, en glosses: «*condensa δασεία, σύνδενδρος*» (*Corpus Glossariorum Latinorum* III, 428.7) i traduït «spissa, frondosa siluae» en altres glosses¹⁰ (CGL VI, 251); *condensa, -orum* «taillis épais» en St. Ambròs (*Ep.* 63, 67). En la Passio Leudegarii, bisbe d'Autun, «in silvarum *condensa* jubet perquirere puteum et ibidem corpus eius immergere trucidatum» (*Mon. Germ. Hist.* v, 316.1); «*condensa = ἄλσος*»¹⁵ en el palimpsest (S. v) dels *Didascalii Apostolorum*, p. p. Hauler (*Wiener Sitzber.* cxxxix, xi, 37). El mot va deixar també descendència apellativa en el cast. ant. *condesa* 'aplec, reunió de gent' (Jud, *ZRPb* xxxviii, 35) i altres passatges de Berceo etc. que ja va citar Balari.²⁰

En el nostre mateix domini lingüístic, reapareix com a NLL (en llocs marcats en l'IGC) més a l'O. i al Sud. En el te. de Vimbodí (que és a uns 50 k. de Conesa): «in termino de *Avinbodin*, ad pratum de *Conesa*», doc. de 1198 (*Cart. de Poblet*, p. 50), i en²⁵ mateixa forma i lloc en docs. de 1181 i 1187 (*ib.*, p. 41). I *Sopenia* de *konéza* en te. d'Alcalá de Xivert (xxviii, 185.25).

En va s'apartaren d'aquesta etim. tan ben establerta M.-Lübke (*Hom. Mz. Pi.* I, 72) posant *Conesa* amb³⁰ els noms pre-romans en -ESA, tipus *Montesa*, *Manresa*, *Olesa*; i Sanchis Guarner¹ (seguit per Moreu, *Els nostres NLL*, 1982, pp. 123 i 151, i el seu seguidor Albert Turull), pretenent fer-ho venir d'un «*kunajša*» 'esglesieta', impossible ja per la -s- sonora de *Conesa*:³⁵ el *sin* àrab restava sempre sord, en català, com és ben sabut.

¹ *Congrés d'Onom.* 1955, I, 470; i encara en el llibre *Els Parlars Rom. de Val. i Mall. anteriors a la Reconq.*, p. 61. En realitat aquest diminutiu era⁴⁰ *kunâjîisa* que hauria donat un diftong -aiça. Advertit per carta meua, el jove Turull rectifica ara en l'ed. del seu llibre (p. 129) on es trobaran encara més cites de *Conesa* en els Ss. XIII i ss., cap, amb ç ni -ss-, és clar.⁴⁵

CONFITA

Avui *Cobita*, agre. a Fonç (Llitera aragonesa). Do-⁵⁰ cumentat l'any 1238 (Miret, *TempIH.*, 250).

PARÒNIMS. *Aljub de Confités*, partida de Lliria (xxx, 82.20).

Rincó Confit, partida del terme de Vall d'Uixó (Pna. Cast.) (xxix, 193.19).

ETIM. Del llatí CONFICTA, participi de CONFIGĒRE 'clavar ajuntant una amb altres coses', d'on deriva el cast. antiq *cobita* 'conjunt d'edificis que es troben l'un al costat de l'altre, illa de cases' (cf. *DECH* III, 371b-2.8). J. F. C.⁶⁰

CONFLENT

Comarca molt homogènia formada per les conques alta i mitjana de la Tet, amb diverses valls secundàries que hi conflueixen. Fou antigament un *pagus* dels comtats de Rosselló i de Cerdanya, i, més tard, arribà a constituir l'effimer comtat de Conflent i després la vegueria de Vilafranca de Conflent.¹

PRON. POP.: *kumflén*, oït a Serdinyà (1959); *kumflén* (Fouché, *Phon.*, 184).

DOC. ANT. *valle Confluentaria* 854 (Abadal, *Eixalada*, 133), *valle Confluentana* 865 (Alart, *Cart. rouss.*, 2), *valle Confluente* 881 (Alart, *id.*, 8), 948 (Abadal, *Eixalada*, 174), 951 (Abadal, *id.*, 178), 955 (Alart, *Cart. rouss.*, 20), 959 (*id.*, 21), 1003 (*id.*, 36), 1022 (*id.*, 41), *vale Confluentana* 885 (Baraut, *Urgellia* II, 41), *comitatu Confluente* 964 (*id.*, 105), *Conflent* 1179 (Alart, *InvLC*, s. v.), 1305 (Alart, *RLR* VII, 48), 1324 (*Cart. Vfr. Conflent*, f° 5r). Mencions addicionals (Ponsich, *Top.*, 95): *vallis Confluentis* 871, *Confluente* 899, [*comitatu*] *Confluentium* 915, 957.

ETIM. CONFLUENTE² Alart, autor d'una monografia excel·lent sobre la geografia històrica del Conflent, observa amb encert que «Tout le Conflent est couvert de montagnes et de collines, dont les ramifications descendent souvent jusqu'à la Tet, alimentée par nombreux affluents, auxquels ce pays doit sans doute son nom» (*Bull. Soc. Agr. Sc.* x, 69).

Cal notar així mateix l'homònim (*les bordes de*) *kumflén* situat al terme d'Aós (Alt Urgell), a la capçalera del Romadriu i al vessant occidental del *coll de Conflent* (Ll. xxxvi, 198).³ A aquest indret sembla referir-se *Confulente* (839) en l'Acte de consagració i dotació de la catedral d'Urgell (*Confulent* en la còpia d'aquest document feta al S. XII).⁴ Hi ha també, al sector aragonès de València, el poble de *Cofrentes* i la seva vall corresponent (< CONFLUENTES), els quals es troben precisament a la confluència dels rius Xúquer i Cabriel.⁵

En la toponímia occitana hi ha *Couflens* al cantó d'Oust (Arieja) «*Conflens* i Esil li ensenyen ses boscuries / sos verds pletius, farigolars y pradess», Verdager, *Canigó*, cant IV, 397; i *Couffoulens* al de Carcassona (Aude).⁶ Ph. R.

¹ El límit entre el Conflent i l'Alta Cerdanya no sembla gaire clar en la consciència dels habitants de l'extrem oriental d'aquesta comarca. A la Cabanassa (1959) l'informant observà a JCor. que «Ací és Conflent: sem pas *kadzínézus*, sem *katoláns*; la Cerdanya comença al Coll de Rigat, aquí sem pas *sardəşóls*» (Ll. xxiii, 125). Sobre els límits actuals del Conflent, veg. *GranEncCat.*, s. v.; *Gran Geogr. Com. Cat.* xiv, 86-88; Ponsich, *Top.*, 95. — ² Sobre la pèrdua de la semivocal *y* en CONFLUENTE > *Conflent*, veg. *EntreDL* II, 88. — ³ Veg. *GranEncCat.*, s. v. *Conflent, bordes de.* — ⁴ Pujol, *Estudis Romànics* II, 105, 110. Sobre les formes citades i *P. Cofolent* 1314 (Vidal, *RLR* xxx, 263), *Na Cofolenta* 1317 (Alart, *InvLC*, s. v. *cantó*), veg. *E.T.C.* I, 57. — ⁵ Veg. A. J. Cavanilles, *Observ. geogr. Val.*